

Kjære medlemmer

Leder

Julen er forventningens høytid. Julegatene åpner sent på høsten, julemarsipanen er i salg fra oktober slik at den kan være litt gammel allerede i november, og flere og flere bedrifter legger julebordene sine til både november og januar, med det påskuddet å slippe all trafikken rundt lutfisken. Julen varer ikke helt til påske, men den begynner rett etter sommerferien.

Men ikke for alle. Det finnes mange som gruer seg til jul, som håper julen ikke kommer, som ber om at julen er over med julaften og feirer julaften alene. Det er de som opplever julen som den tiden på året hvor savnet er tydeligst, og hvor den tomme plassen er ekstra tom. Det er viktig at de ikke blir glemt, de som opplever julen som et ekko etter de som ble borte.

I dette nummeret av LEVE-Nytt har vi valgt å rette fokuset mot de som opplever en annerledes høytid, og vi takker Bjørn Tore Kjesbu og Wenche Eriksen som stilte opp til et slikt intervju. Det krever mot å være ærlig.

LEVE går mot slutten av et år som har vært både spennende og utviklende. To nye prosjekter har blitt igangsatt, og både Løft for LEVE og Verdensdagen for selvmordsforebygging, har vært viktige for organisasjonen. Begge har satt sitt preg på LEVE, og jeg er svært optimistisk med tanke på neste års arbeid. Jeg håper endringene i LEVE har vært merkbare også for medlemmene. Siste helgen i november ble den årlige fylkesledersamlingen avholdt her i Oslo, og evalueringen av Løft-prosjektet og Verdensdagen bærer bud om et spennende neste år.

Med dette ønsker jeg alle medlemmene en fredelig julehøytid, og et godt nyttår.

Vennlig hilsen
Finn Borgersen

– Det er plass for alle rundt bordet

Det er tre og et halvt år siden Wenche mistet en sønn. Birger Andreas tok livet sitt 1. juni i 2002.

Det er kaldt i Drøbak. På «Molle» i Drøbak sentrum annonserer de julekonserter med flere prominente artister, og de fleste som kikker innom har handleposer i begge hendene. Jeg møtte Wenche Eriksen for første gang i LEVE-sammenheng på Allehelgensmarkeringen i Tøyen Kirke. Wenche hadde ett barn, Birger Andreas. «Vi utviklet et nært vennskap, spesielt etter at vi hadde reist sammen ett år i Australia. Vi var sammen hele tiden, og han ble min aller beste venn. Han var flink til å fortelle meg at han ikke kunne hatt en bedre mamma, og ikke savnet noe. Dette har i ettertid betydd veldig mye for meg.»

Hvem var Birger Andreas?

– På mange måter var det helt utenkelig at nettopp han skulle ta livet sitt. Han var veldig skoleflink, hadde draget på damene, hadde akkurat fått seg læringleplass og læreren hans beskrev han som en «drømmelærling». Han skulle bli snekker og var en veldig aktiv gutt. Uken etter han tok livet sitt skulle han ha begynt på klatrekurs. Han hadde kjøpt seg en bok om klatring, han hadde kjøpt utstyr og han gledet seg til kurset. Kvelden før han døde hadde han hatt besøk av nevøen sin, de hadde bygget lego og han virket blid og fornøyd. Birger Andreas bodde hjemme,

– Birger Andreas var min aller beste venn, sier Wenche Eriksen. Hun mistet sin sønn i juni 2002.

og Wenche fant ham på rommet sitt morgenen etter.

Et par-tre måneder før selvmordet forandret Birger Andreas personlighet. Han svitsjet mellom å være glad og oppstemt, til å bli mistenksom og forvirret. Han snakket usammenhengende. Wenche og Birger Andreas oppsøkte fastlegen hans som henviste dem til Follo-klinikken, men der var det lite hjelp å få.

Har du vært sinna på han?

- Nei, jeg har ikke vært sint på han. Jeg har heller tenkt: «Hvordan kunne du finne på noe

sånt?» Det var så bortkastet, så unødvendig. – Dette kunne vi fiksa! Jeg har hatt skyldfølelse og tenkt hva kunne man gjort mer av? Hva kunne man gjort mindre av? Hva kunne man gjort annerledes? Hva kunne man latt være å gjøre? Hvorfor hørte jeg deg ikke den natten du døde? Men man må forsøke å rasjonalisere, og samtidig akseptere at man aldri får svar. Jeg tenker at Birger Andreas fikk en sykdom med en dødlig utgang, og at det ikke var han som frisk som tok livet av seg. Det var ikke Birger Andreas, men èn uten kontroll.

Forts. på side 2

*Vi ønsker alle våre medlemmer
en god og fredelig jul*

Det er plass for alle rundt bordet

Forts. fra side 1

Hvordan kom du i kontakt med LEVE?

– LEVE var de eneste som ga meg hjelp etterpå. På baksiden av et blad fra apoteket fant jeg nummeret til Psykisk Helse som igjen ga oss telefonnummeret til LEVE. Jeg snakket først med en dame i Trondheim. Dagen etter ringte Finn (Borgersen) meg. Birger Andreas døde på lørdag, Finn ringte på mandag. Jeg begynte samme høst å gå i sorggruppe i regi av LEVE, ledet av Thomas Steinhoff-Kittelsen. Han var veldig flink, og jeg gikk der fra oktober og fram til påske. Det å gå i sorggruppe var en veldig hjelp for meg, det å kunne møtes på en felles plattform, til tross for at vi var forskjellige utenom. Vi var syv stykker. Noen holdt også kontakten etter at sorggruppen var slutt.

Wenche holdt tale i Birger Andreas' begravelse. I flere timer før begravelsen satt hun på rommet hans og ba om hjelp og styrke til å gjennomføre det. Det var så viktig å klare å si noe, mens kisten fremdeles var der. I tiden etter Birger Andreas' død satte hun en arbeidsbenk inn på rommet hans for å føle at hun var nærmere han. Fortsatt snakker

Å male klarer hjernen og gjør at jeg blir mer konstruktiv og fokusert, sier Wenche.

hun med ham. «Jeg tenker ofte på hva han ville ha sagt og ment om forskjellige ting» sier Wenche. Det går ikke en dag uten at hun tenker på ham.

Hvordan har livet ditt vært i etterkant?

– Til tider veldig vanskelig. Jeg har måtte lære meg å takle min egen sorg i forhold til selvmord, samtidig som jeg som etterlatt også har måtte takle alle andres forhold til selvmord. Jeg har fått veldig god hjelp av LEVE der, spesielt til å tenke annerledes i forhold til hvordan andre reagerer på selvmord og oss som er etterlatte. Vi fikk god hjelp av en prest vi kjenner i uka før begravelsen. Vi valgte henne selv, ettersom vi hadde vært i kontakt med henne da faren min døde, men utover det fikk vi lite hjelp. Idet jeg fant sønnen min og timene etter, fikk vi mest hjelp av politi og ambulanspersonell. Legen var hos oss i ca. 30 minutter. Det kom to stykker fra kommunen, men deres måte å håndtere situasjonen på ble helt feil for oss. Etterlatte ved selvmord har lavstatus, både når det gjelder prioritet og standardiserte prosedyrer for å sikre hjelpeapparatet, og vi bidrar til dette bildet ved ikke å snakke om det.

– Jeg har lært meg til å leve med det. Det er lenge siden jeg så ham, men allikevel føles det som jeg så ham igår. Jeg går ikke lenger så ofte og så dypt ned i kjelleren, og jeg har blitt flinkere til å kjenne på egne signaler. Hvis jeg har en tung dag, vet jeg bedre hva jeg må gjøre for å ta vare på meg selv. Å male, det å gjøre noe kreativt, har hjulpet meg veldig i sorgprosessen. Når jeg sitter og pusler sånn, klarer jeg å tenke på ham uten å blande følelser inn i det på samme måte. Man har lett for å bli overmannen av følelser hvis man ikke har noe praktisk å gjøre samtidig. Å male

klarner hjernen og gjør at jeg blir mer konstruktiv og fokusert uten at det «sklir ut».

– Man får stadige påminnelser. Helt uforberedt kan det oppleves som å få en knyttneve rett i ansiktet mens man f.eks. ser på TV; gjennom reklame for en krimserie, gjennom oppslag i dagspressen, gjennom noe som minner om da jeg fant han... Det er vanskelig å beskytte seg, og man bruker mye energi på å kontrollere følelsene sine. Det er ikke alltid det passer, men noen ganger må følelsene få utløp og da tenker jeg at «hvis ikke andre tåler å se at jeg griner, får de bare snu seg.»

Hvordan har du blitt møtt av omgivelsene?

– Jeg har valgt å være åpen, både ovenfor familie, venner og arbeidsplass, og jeg har blitt møtt med forståelse. Hvis du er åpen, gjør du det lettere for de å forholde seg til deg. Jeg har opplevd alle de klassiske situasjonene hvor folk har gått omveier på gata, hvor folk ikke har turt å møte blikket ditt, hvor de har gjemt seg bak hus-hjørner... men jeg følte at det var viktig å snakke sammen og konfronterte situasjonene. Ved å snakke selv, tillater man andre å snakke om det som har hendt.

Wenche pleier å ha en minnestund for seg selv på julaften. Tidlig på dagen, før gudstjenesten, går hun ned på kirkegården og setter ned blomster, tenner lys og har sin egen seremoni. «Da får jeg tømt bøtta i forkant, så jeg slipper å åpne alle sluser under gudstjenesten. Det blir veldig slitsomt ellers. Jeg forbereder meg mentalt til både sammenkomster og seremonier. Når man har mistet noen, lærer man seg slike forberedelser.» Etter at Birger Andreas døde har familien også pleid å tenne lys på julaften før gavene deles ut, og så bruke et stille minutt til å tenke på de som er borte.

Hvordan fortøner julehøytiden seg for deg som etterlatt?

– Man merker jo savnet spesielt godt i forbindelse med høytider. Alle høytider, men spesielt julen, er veldig tunge. Høytidene er veldig familieorienterte, og Birger Andreas var veldig glad i julen, så det er klart jeg tenker mye på han når vi går inn i desember. Han pleide å være den som pyntet juletreet på lille julaften, og idag er det å pynte juletreet kanskje det tyngste jeg gjør. Jeg har tatt vare på julepynt som han laget i barnehagen, sånne lenker og kurver som han alltid bemerket at jeg hadde tatt vare på. Når jeg ser på disse idag, gjør det veldig vondt, samtidig som det er veldig kjære minner.

– Samtidig blir julen i år litt spesiell. Jeg har jo ikke flere barn, men jeg har ny samboer som har to døtre og ett barnebarn, en liten gutt på to år. De er fremtiden for meg. Jeg føler at jeg fikk fremtiden tilbake da jeg møtte dem. Da Birger Andreas døde ble både fortiden, nåtiden og fremtiden borte. Du føler at du er fanget i et mareritt uten slutt. Min nye familie har gitt meg livsgleden tilbake og en grunn til å leve. – Jeg gleder meg veldig til å feire jul sammen med dem! Den nye familien min har også opplevd et tap. Stebarna har mistet moren sin, så alle har opplevd å miste noen. Vi opplever at både hun og min sønn er med oss i hverdagen. Det er plass for oss alle rundt bordet. Man gir kanskje hverandre mer rom i sorgen når alle har opplevd å miste noen.

Det er vanskelig å forstå døden. Da Wenche så den døde kroppen til sønnen sin, var det allikevel ikke sønnen lenger. Noe var borte. Noen ganger stiller hun seg det enkle spørsmålet: «Hvor ble han av?» Svaret har hun gitt seg selv: «Jeg liker å tenke at han er rundt meg og følger med. Derfor har jeg ikke lov til å gi opp. Og jeg tror denne julen skal bli god.»

Kjærlighet er det eneste som øker ved deling

Intervju med en frivillig i Kirkens SOS

På en tidligere husmannsplass ute i Asker, har Bjørn Tore Kjesbu bygget et lysthus. Det er av glass for å slippe mer lys inn i livet. Der kan han sitte og se utover Oslofjorden på friskuskalde dager.

Bjørn Tore Kjesbu er en av de som sitter på telefon i Kirkens SOS på julaften.

Hva slags bakgrunn har du?

Jeg har jobbet som politimann i 35 år, og ble pensjonert i 1998. I 1993 begynte jeg som frivillig ved Kirkens SOS.

«Hvor mange trengs det? Det trengs én. Er det én som har vært der og sett, er det nok til å redde livet.» (Skårderud 1998)

Hvem tar kontakt med dere?

Mennesker som vil ha kontakt med noen som lytter, mennesker som har behov for å fortelle sin historie. Mennesker ved veiskiller, som står ovenfor viktige valg i livet. Mennesker som vil ha et sted å gråte. Mennesker som har behov for å kle av seg uten å bli gjenkjent. Det hender at mennesker med synlige samfunnsroller ringer fordi dette er et sted de kan være anonyme.

Kirkens SOS er en døgnåpen krisetelefon. 1200 frivillige bidrar til å bemanne telefonen, og i 2004 ble 164 000 telefoner besvart, 3000 SOS-meldinger gikk ut via internett. Henvendelsene på krisetelefon fordeler

seg nå jevnt mellom kjønnene, like mange menn som kvinner søker en å snakke med, de fleste grunnet ensomhet og psykisk smerte. Kirkens SOS har også til enhver tid beredskap til å ta imot henvendelser fra mennesker som tenker på eller er i ferd med å ta sitt eget liv.

Merker dere forskjell på antall henvendelser i julehøytiden?

Nei, ikke veldig merkbart. Julehøytiden har et fokus på å ta vare på hverandre, og det demper kanskje ensomhetsfølelsen for mange. Det er muligens mer merkbart i januar når hverdagen kommer tilbake. «En nestekjærlig verden er full av andres verner», og skillet mellom de som har et fellesskap og de som ikke har det, blir tydeligere i julen. Det er forskjellige typer ensomhet, den fysiske ensomheten («alle er sammen, bare ikke jeg») og den psykiske ensomheten («jeg orker ikke være sammen med noen», «jeg skiller meg ut» «jeg mangler mot og overskudd»). Julen er så tydelig fokusert, og det er vondt å komme unna.

I august 2004 besvarte Kirkens SOS for første gang over 14 000 henvendelser. Ny rekord ble satt i desember med over 15 000 besvarte anrop på en måned. I desember var fordelingen jevn, uten en bestemt topp i forbindelse med jule- eller nyttårshelg. I siste årsmelding kommer det fram at ensomheten er like påtrengende andre tider av året, og at desember ikke er spesielt utsatt.

Hvorfor begynte du å jobbe i Kirkens SOS? Og hvorfor er du der?

En livslang undring og beundring av livet har gitt meg en erfaring jeg vil dele. I mitt arbeid opplevet jeg mye jeg i ettertid har tenkt på og som jeg kjenner igjen i telefonsamtalene på Kirkens SOS. Etter mange år på vakt kan jeg av og til lure på hvordan jeg orker alle de tunge samtalene. Da er det

viktig ikke å miste empatien, for det er først når jeg holder ut med meg selv at jeg kan lytte til andre.

Omvendelse betyr bokstavelig talt «å tenke annerledes». Det kan være et godt verktøy å møte et medmenneske med. Vi skaper omgivelsene i vårt eget bilde. Bare du kan leve ditt liv og ingen andre enn du kan si noe om hvordan du har det. Men ved å lytte til andre, deltar du sammen med, og til syvende og sist virker dette tilbake på deg selv.

Jeg er på Kirkens SOS fordi det gir meg noe jeg kan bruke i eget liv. Det øker min livskvalitet, det styrker min utholdenhet og forbedrer evnen til å lytte. Hvordan tolker jeg samtalen? Hva kan den også bety? «De snakket forbi hverandre hele livet, men følte seg likevel truffet». Verden er ikke enten-eller, det er alltid et både-og. Kjærligheten er det eneste som øker ved deling. Derfor er jeg på Kirkens SOS.

Hvor kan du ringe hvis du trenger noen å snakke med i julen?

Kirkens SOS Krisetelefonen
815 33 300

Krise-e-post
sos@kirkens-sos.no
(svar innen 24 timer)

Norges Røde Kors
800 33 321
(Barn og Unges Kontakttelefon)

Bemannes av frivillige medarbeidere. Telefonen henvender seg til barn og unge som trenger å snakke med en voksenperson.

Mental Helse Norge
810 03 339

En hjelpetelefon for de som er i livskrise og trenger et medmenneske å snakke med.

Midler fra Helse- og Rehabilitering

LEVEs økonomi er i stor grad avhengig av prosjektmidler, og det er derfor flott å kunne meddele at organisasjonen fikk innvilget begge sine innsendte søknader til Helse og Rehabilitering for året 2006.

Prosjekt 1: Tredje og siste år av ungdomsprosjektet «Styrket omsorgsapparat for unge etterlatte ved selvmord».

Tilsagn på kr. 450.000,-

Prosjekt 2: Nord Trøndelag fylkeslag har søkt om eget prosjekt dette året med tema: «Hvordan gi barn og nærmeste pårørende støtte til å bearbeide selvmord for nærmeste familie.» På den ene siden har prosjektet som mål å gi de nærmeste pårørende kunnskaper og innsikt i både sine egne og sine barns sorg- og tapsreaksjoner. I tillegg gi forståelse for og erfaring med Wolfgang Isters estetiske responsteori og bruken av den litteraturdidaktiske metode som høgskolelektor Brit Arna Susegg har utviklet og nedfelt i boka «Verket-Leseren-Livet». En ny litteraturdidaktikk». Sykehusprest Anton Hegdal skal lede prosjektet på vegne av fylkeslaget.

Tilsagn kr. 147.000,-

Dagskonferanse og Landsmøte

Kristiansand 2006

LEVEs landsmøte og dagskonferanse 2006, finner sted i Kristiansand. Vi håper så mange som mulig allerede nå ønsker å sette av datoene for arrangementet: **fredag 19. mai (dagskonferanse) og lørdag 20. mai (landsmøte)**. Dette året legger vi dagskonferansen på en fredag, med ønske om å nå en større del av fagmiljøer. Møtet med etterlatte i en sammenheng som dette, er en av de viktigste kilder for fagpersoner til å kunne tilegne seg kunnskap om det å være etterlatt ved selvmord.

Vi kommer senere tilbake med informasjon om tema, tider og påmelding.

Vær varsom i media

11. – 12. november 2005 var 200 journalister samlet i Tromsø ved den Nord-Norske mediakonferansen «Svarte natta». Ett av temaene på programmet var revidering av Vær Varsom-plakaten og omtale av selvmord i media. Helge Stormo, leder av Finnmark fylkeslag, representerte LEVE i panelet.

Howdan var det å sitte i panelet, både som etterlatt og som representant for LEVE?

Panelet var bredt sammensatt i den forstand at de fire representerte fire sider av selvmordsproblematikken. Per Edgar Kokkvold med den pressefaglige siden i forhold til hele «Vær varsom»-plakaten, Henning Herrestad fra UiO med god kunnskap om hva oppslag i pressen kan bety i forhold til smitteeffekt, hyppighet av typer selvmord etter detaljerte reportasjer osv, Reidun Kjelling Nybø fra Avis Nordland med lang erfaring fra sitt arbeid innenfor sosial-journalistikk, og meg som etterlatt og med en erfaring/kunnskap som ingen av de andre hadde (tror jeg). Ble jeg skremt av settingen? Over 200 journalister i salen? Nei, jeg har stått overfor vanskeligere forsamlinger enn dette. Så lenge du spiller med åpne kort så går det som oftest bra. Jeg var den siste som fikk ordet i den innledende runden, og jeg opplevde at salen lyttet til det jeg hadde å si. Å representere LEVE i en slik debatt var trygt i den forstand at du føler at du har et sikkerhetsnett under deg. Faglig og organisatorisk, men også fordi det er mange medlemmer som står bak deg og støtter deg i det du har å si.

Hvilke elementer ble fokusert på under debatten om selvmordsparagrafen?

Den gamle paragrafen sa at selvmord i hovedsak ikke skal omtales. Den sa ingen ting om hva som skal sies dersom selvmord bør omtales. Der gir den nye paragrafen noen retningslinjer, Men problemet er selvsagt at hele plakaten helst skal få plass på et lite kort som alle journalister bør ha med seg.

Opplevde du underveis, og etter debatten, at de selvmordsnære, og etterlatte, ble tatt nok hensyn til?

Journalisten fra Avis Nordland var opptatt av dette. Hun har selv opplevd at det under et intervju har kommet fram at intervjuobjektet var suicidal, og at hun (journalisten) måtte inn som behandler. Flere i salen hadde selvsagt opplevde selvmord i nær familie, og det kom fram frustrasjon over at ordet selvmord ikke måtte benyttes i omtale av et dødsfall, til gode historier hvor de etterlatte hadde fått all mulig hjelp til å få fram sin sak. Jeg fikk personlige henvendelser etter frokost søndag av noen som hadde mistet et voksent barn for et år siden. Vedkommende klarte ikke å ta kontakt med meg etter debatten, følelsene ble for sterke. Vi avtalte å snakke sammen etter lunsj, og det ble en ganske sterkt påminnelse om hva de etterlatte må gå igjennom (og som vi hadde vært igjennom for noe år tilbake). Samtalen måtte avbrytes fordi jeg måtte ta flybussen, men jeg lovet å skrive noen ord (og det har jeg gjort). Ellers var det et innlegg fra Bladet Tromsø, som tok «æren» for at det nå bygges sikring på Tromsøbrua. Han sa noe sånt som at «Vi skrev og de hoppet, vi skrev og de hoppet, helt til myndighetene forsto at her måtte noe gjøres». Andre journalister lurte på om det kanskje hadde vært færre som hadde hoppet dersom det ikke har blitt fokusert på brua i media...

Hva sitter du igjen med etter debatten?

Lettelse, og litt stolthet. Lettelse fordi jeg synes det ble en balansert debatt, og stolthet fordi jeg fikk representere LEVE i en slik sammenheng.

Fylkeskontakter

Finnmark
Helge Stormo
Tlf: 78 95 70 46 / 78 98 75 20
helstorm@online.no

Troms
Succora Nordin
Tlf. 90 03 89 95 / 92 29 36 27
solivano@student.uit.no

Nordland
Anne Berit Sætermo
Tlf. 90 61 89 21
tbienti@online.no

Nord-Trøndelag
Kolbjørn Flakne
Tlf. 74 08 18 85
nord-trondelag@levenorge.no

Sør-Trøndelag
Leder: Aune Høyér
Tlf. 73 51 04 73 / 97 67 41 69
jorunn-aune.hoyer@trondheim.kommune.no

Møre og Romsdal
Ragnhild Opskar
Tlf. 91 51 98 16
ra-opska@online.no

Sogn og Fjordane
Nils-Petter Hauge
Tlf. 90 87 04 60
hauge@humanorg.no

Hordaland
Leder: Jarle Kirkhorn Mortensen
Tlf. 55 19 10 41 / 48 30 40 60
jarle.mortensen@knappehuset.no
www.levéhordaland.no

Rogaland
Else Grete Aanestad
Tlf. 95 23 50 42
eaane@broadpark.no

Vest-Agder
Anne Margit Harbak
Tlf. 95 22 50 08
annemargit.harbak@sogndalen.kommune.no

Aust-Agder
Astrid Nomeland
Tlf. 37 93 62 88 / 91 14 83 55
asnomo@valle-rysstad.no

Vestfold
Karol L. Svanøe
Tlf. 48 25 59 54
post@levevestfold.no
www.levestfold.no

Buskerud
Eva Brekke Voss
Tlf: 91 82 798
evoss@online.no

Oslo og Akershus
Herman van Eggelen
Tlf. 98 48 33 41
oslo@levenorge.no

Hedmark
Bjørn Jakobsen
Tlf. 48 01 20 56

Oppland
Inger Horn Holden
Tlf. 61 17 71 39 / 91 31 98 34
iholden@frisurf.no

Østfold
Stig Wang
Tlf. 93 02 19 41
stivan@phs.no

Mitt dikt

NORD

Se oftere mot nord.
Gå mot vinden,
du får rødere kinn.
Finn den ulendte stien.
Hold den.
Den er kortere.
Nord er best.
Vinterens flammehimmel,
sommernattens solmirakel.
Gå mot vinden. Klyv berg.
Se mot nord.
Oftere.
Det er langt dette landet.
Det meste er nord.

Rolf Jacobsen

Brosjyremateriell

LEVE vil, i forbindelse med ny strategisk handlingsplan f.o.m. 1.1.2006, fornye sitt brosjyremateriell. Både logo og forsidebildet fra den gamle brosjyren vil bli beholdt, men med forandringer i format og utvalg. Det skal bl.a. produseres omslagsmapper med innstikk til visittkort og en større informasjonsbrosjyre med en presentasjon av den nye strategiske handlingsplanen. Det vil også bli benyttet alternative omslagsillustrasjoner til LEVEs «solnedgang».

Har du noen kommentarer til nyhetsbrevet – eller vil du bidra med egne innlegg:

LEVE
Postboks 27 Smestad
0309 Oslo
Merk konvolutt med «LEVENytt».

E-post: post@levenorge.no
Tlf.: 22 50 25 70
Fax: 22 50 25 71
www.levenorge.no